

anbringelsen og under den videre opvækst. Dette skal styrke barnets/den unges retssikkerhed og øge barnets/den unges muligheder for indflydelse på eget liv i anbringelsessager.

Fra tidligere anbragte børn ved man, at de ofte har manglet en stabil og tæt voksenkontakt gennem hele forløbet. Men børnene giver udtryk for, at det skal være en person, der på en måde kan erstatte de forældre, der ikke kan leve op til deres rolle i øjeblikket. Det er ikke en ny købt, professionel voksen fra en kommunal liste, de ønsker. Det er snarere en livsven.

Barnet/den unge vælger selv sin støtteperson, og det kan f.eks. være et familiemedlem, en nabo, en lærer eller en person, som barnet har kontakt til i sin fritid.

Udvalget er af den opfattelse, at kommunen som et naturligt led i sagsbehandlingen i børnesager forsøger at finde og gøre det muligt for barnet eller den unge at bevare kontakten til en bestemt person, som barnet selv har fattet tillid til. Det er ikke en yderligere professionalisering, der er brug for på dette område.

4. Indstillinger og politiske bemærkninger med det stillede ændringsforslag

Udvalget indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af socialministeren stillede ændringsforslag.

Socialdemokratiets medlemmer af udvalget kan støtte lovforslaget, men der er dog en række ændringer, som skal følges meget nøje de kommende år, og som kan kræve indgreb. Det må nok erkendes, at man aldrig bliver færdig med lovgivning og initiativer på dette område. Der vil altid være brug for at følge området tæt og justere lovgivningen i forhold til de erfaringer, kommunerne høster, og den viden, forskerne frembringer.

Forslaget om, at handlekommunen altid er den, der oprindelig foretog anbringelsen, også selv om forældrene flytter til anden kommune, er

som udgangspunkt godt. Det vil forhåbentlig medføre, at anbragte børn ikke ender som kastebold mellem flere kommunale systemer, hvis deres forældre skifter bopælskommune. Intentionen om styrket kontinuitet og stabilitet i anbringelsesforløbet er helt rigtig. Derfor støtter Socialdemokratiet lovforslaget. I flere høringssvar peges der på, at der kan være problemer med lovforslaget. Det er vigtigt, at Folketinget følger virkningerne nøje og griber ind, hvis lovforslaget ikke lever op til intentionerne om at sikre barnet et trygt og stabilt forløb.

Forslaget om at ophæve 12-års-grænsen for høring af barnet under sagsbehandlingen, så alle børn som udgangspunkt skal høres og inddrages, er et godt forslag. Det vil styrke børnenes rettigheder og forhåbentlig medføre bedre løsninger, fordi barnets synspunkt er blevet inddraget. I den forbindelse er det meget vigtigt at være opmærksom på de seneste undersøgelser af netop inddragelsen af børnene i sagsbehandlingen. De viser desværre, at nogle kommuner langt fra lever op til kravet om at høre børnene. Også på dette område kan der være brug for ny lovgivning, hvis det viser sig, at kommunerne ikke lever op til deres forpligtelse, der jo nu kommer til at gælde langt flere børn end tidligere.

Socialdemokratiets medlemmer af udvalget er tilfredse med, at socialministeren har givet tilsagn om at præcisere over for kommunerne, at kommunerne skal være behjælpelig med at finde en støtteperson, som kan hjælpe barnet/den unge under anbringelsen og den videre opvækst.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit og Siunmut var på tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillægsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tilføjelsen til betænkningen.